

GÜLCH CSABA

Illatos-csendes idillek

1.

Az agóniából az utolsó pillanat,
az utolsó emlék tenger illata,
a kenyér anyámnyi melegéből,
a távoli erdőből belém nő egy fa.

2.

Szép, mikor egymásba érnek az éjjelek,
mikor sóhajtva tenyeredből éled a reggel,
mikor a lombokból árnyék terül ránk,
homlokunk mögött meg virágozik minden.

3.

Láttam arcodon az ébredő árva álmat,
éreztem, porcikáidban rezdült a világ,
mosolyodban teljessé vált minden,
nyugalommá érett öledben a vágy.

4.

A szerelem melegét nem mindenki érzi,
hidd el, nem mindenkit simogat a lélek,
régóta tudom, ott kezdődik minden,
ha bőröd tengeréhez félve hozzáérek.

5.

Az esőnek mindig más az illata,
hol gyenge ibolya, hol hársvirág,
egyszer csak majd mesélni kezdem
hajnalban született csened szavát.

6.

Az udvaron a füvek összehajolnak,
aranyló titkukat az estmeleg őrzi,
gyenge hátukon végigfut a szellő,
a csendes alkonyat a zöld tengert nézi.

7.

Estélyidből messze száll az illat,
a csendőlig bújni most szabad,
érinteni végre a lélek testét,
azon az estén meghaltak a szavak.